

[Undervisningsministeren.]

Som jeg tidligere har givet udtryk for, finder jeg det nødvendigt, at uddannelseslove vedtages med brede flertal, og jeg kan derfor give tilsgagn om, at jeg under behandlingen i folketinget af lovforslaget positivt vil gå ind i drøftelse med henblik herpå. Jeg må imidlertid fastholde mit principielle standpunkt, at de betingelser, der for fremtiden skal gælde med hensyn til optagelse i 1. gymnasieklasse, ikke må have en sådan afsmittende virkning på folkeskolen, at den nye struktur, som denne har fået ved den nye folkeskolelov, bliver illusorisk.

Med disse ord skal jeg anbefale lovforslaget til velvillig behandling i det høje ting.

Handelsministeren (Per Hækkerup):

Herved har jeg den ære for det høje ting at fremsætte forslag til lov om ændring af lov om velfærdsforanstaltninger for søfarende.

Handelsflådens Velfærdsråd har lige siden sin oprettelse i 1948 været finansieret gennem en ikke-dyrtidsreguleret afgift, der oprindeligt udgjorde 8 øre pr. dag pr. søfarende, hvoraf staten udrede 4 øre og den søfarende og rederen hver 2 øre pr. dag. Denne afgift er i tidens løb blevet forhøjet flere gange, således i 1958, 1964 og 1971, og har senest været fastsat til 40 øre pr. dag med samme procentvise fordeling mellem statskassen, de søfarende og rederne.

Da velfærdsrådets udgifter, hvoraf en væsentlig del er lønningsudgifter, har været fortsat stigende som følge af den almindelige løn- og prisudvikling, har velfærdsrådet, som det vil fremgå af den som bilag til lovforslaget optrykte redegørelse fra rådet, allerede i de sidste 3 regnskabsår arbejdet med stigende driftsunderskud, der kun har kunnet dækkes ved hjælp af opsparede beløb fra de første to regnskabsår efter den sidste forhøjelse af afgiften i 1971. Trods en meget stram budgetlægning og gennemførelsen af betydelige beskæringer inden for velfærdsrådets forskellige aktiviteter vil velfærdsrådets reserver stort set være opbrugt med udgangen af indeværende finansår, og det vil derfor ikke være muligt at undgå radikale nedskæringer i aktiviteter og personale, såfremt der ikke gennemføres en forhøjelse af velfærdsrådets indkomster.

Da handelsministeriet må lægge vægt på en videreførelse af rådets arbejde, har man udarbejdet nærværende lovforslag, hvorefter af-

giften foreslås forhøjet fra 40 til 80 øre pr. dag, således at afgiften udredes med 20 øre pr. dag af den søfarende, 20 øre af rederen og 40 øre af statskassen.

De søfarendes organisationer har gennem deres fællessekretariat givet tilslutning til den foreslåede forhøjelse af de søfarendes andel af afgiften, medens rederiets organisationer ikke på forhånd har kunnet give tilslutning til en forhøjelse af rederens andel af afgiften, idet man mener, at velfærdsarbejdet i dag må betragtes som en samfundsopgave, der må finansieres af det offentlige. Både rederens og de søfarendes organisationer har i øvrigt rejst spørgsmål om, hvorvidt det kan anses for rimeligt, at erhvervs to parter fremdeles skal yde bidrag til opretholdelse af velfærdsarbejdet for søfarende, og har bl. a. henvist til den seneste udvikling i Norge og Sverige, hvor der for nylig er gennemført ændringer i finansieringsordningen. Fra handelsministeriets side kan man være enig i, at dette spørgsmål, ligesom det var tilfældet i Norge og Sverige, gøres til genstand for en nærmere udredning, der mest hensigtsmæssigt kan finde sted i et dertil nedsat udvalg, men under hensyn til, at en sådan undersøgelse vil kræve nogen tid, og da det må anses for nødvendigt, at der snarest muligt skaffes de fornødne midler til opretholdelse af velfærdsrådets nuværende arbejde, har man fundet det påkrævet at søge afgiften forhøjet som foreslået fra 1. april 1977.

Med disse bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale lovforslaget til det høje tings hurtige og velvillige behandling.

Indenrigsministeren (Egon Jensen):

Jeg skal tillade mig for det høje ting at fremsætte forslag til lov om autoriserede optikere.

På Nordisk Råds 21. session i 1973 blev vedtaget en rekommandation til regeringerne i Danmark og Norge om gennemførelse af autorisationsordninger for optikere i lighed med, hvad der er tilfældet i Finland og Sverige, med henblik på indførelse af et nordisk arbejdsmarked for optikere.

Bag denne rekommandation lå et fælles nordisk udvalgsarbejde, der var resulteret i en i 1970 afgivet betænkning om autorisation af optikere.

Det er på denne baggrund – Nordisk Råds rekommandation og den nordiske betænkning – det fremsatte lovforslag må ses.

[Indenrigsministeren.]

Medens der ved betænkningens afgivelse i 1970 var delte danske meninger om behovet for og værdien af en dansk autorisationsordning for optikere, er situationen i dag den, at man såvel fra optiker- som fra lægeside går ind for en autorisationsordning, idet man finder, at den dels vil sikre, at befolkningen får en forsvarlig, høj standard af optikerydelser, og dels vil sikre, at autoriserede optikere ikke overskrider deres faglige kompetence ved at påtage sig opgaver, der må anses for lægelige.

Fra lovforslaget skal jeg fremhæve, at den foreslåede autorisationsordning medfører, at betegnelsen autoriseret optiker forbeholdes personer, der er uddannet som optikere – eller er omfattet af lovforslagets overgangsregler. Derimod medfører autorisationsordningen ikke en eneret for de autoriserede optikere til udøvelse af virksomhed som optiker, og de optikere, der ikke kan autoriseres, vil fortsat kunne udøve deres erhverv. I denne forbindelse skal jeg dog gøre opmærksom på, at man fra socialministeriets side har fundet, at gennemførelse af en autorisationsordning bør have til virkning, at der kun ydes tilskud efter sygesikringsreglerne eller de i medfør af bistandsloven fastsatte regler, hvor brillerne leveres af en autoriseret optiker.

Ved udarbejdelsen af lovforslaget har vi i indenrigsministeriet i særlig grad været opmærksom på de problemer, som indførelse af en autorisationsordning kan medføre for personer, der ikke opfylder de gældende uddannelseskrav til optikere. Forholdet er det, at optikerfaget først blev anerkendt som et selvstændigt fag i 1953, og der er en række optikere, der ikke har gennemgået den særlige optikeruddannelse, men som i en årrække på forsvarlig vis har udført optikerarbejde, og som det derfor vil være uretfærdigt at udelukke fra en autorisationsordning. Den i lovforslagets § 11, stk. 3, foreslåede overgangsordning tilgodeser efter min opfattelse hensynet til, at en autorisationsordning skal være udtryk for en vis kvalitetsgaranti, samtidig med at den tilgodeser de personer, som har påbegyndt deres uddannelse på et tidspunkt, hvor de ikke havde mulighed for at vælge en egentlig optikeruddannelse. Jeg vil imidlertid gerne her give udtryk for åbenhed over for andre mulige løsninger på overgangsproblematikken, som man under folketingsbehandlingen måtte nå frem til.

På denne baggrund skal jeg anbefale mit

forslag til lov om autoriserede optikere til det høje tings velvillige behandling.

Jeg skal derefter tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om tilbud om gratis vaccination mod visse sygdomme*.

Lovforslaget har til formål at tilvejebringe mere smidige regler om de af det offentlige tilbudte vaccinationer med henblik på en lettere tilpasning til de fremtidige behov. De eksisterende regler om vederlagsfri vaccination mod difteri, stivkrampe, polio og kighoste samt skolelægelovens regel om vaccination mod tuberkulose foreslås samlet i en rammelov med tilhørende bekendtgørelse og cirkulære.

Lovforslaget åbner mulighed for en fleksibel tilrettelæggelse af de vaccinationer, som det offentlige har interesse i bliver foretaget, og som derfor bør tilbydes gratis. Lovforslaget vil således muliggøre, at det, hvis sundhedsmæssige forhold tilsiger det, hurtigt ved en bekendtgørelse kan fastsættes, at befolkningen eller dele heraf skal tilbydes vaccination mod en bestemt sygdom. Ligeledes vil det være muligt at reducere det nuværende vaccinationsprogram, såfremt det måtte vise sig, at én eller flere af de af vaccinationsprogrammerne omfattede vaccinationer uden sundhedsmæssige konsekvenser kan afskaffes.

Lovforslaget giver ikke mulighed for at påbyde vaccinationer. Bestemmelser herom hører mere naturligt hjemme i karantæne- og epidemilovgivningen, hvorfor det i forbindelse med en lovrevision på dette område vil blive overvejet, om der er behov for at indføje en påbudsbestemmelse om vaccination i denne lovgivning.

Som det vil fremgå af lovforslagets bemærkninger, foreslås koppevaccinationsloven ophævet. Spørgsmålet om tilbud om gratis vaccination mod kopper hører herefter ind under nærværende lovforslag. Da risikoen for indførelse af kopper her til landet må betragtes som meget ringe – idet WHO betragter koppesydommen som næsten udryddet – har man ikke ment, at der for tiden er behov for at tilbyde gratis vaccination mod kopper. Det var på samme baggrund, den obligatoriske koppevaccination af børn inden det fyldte 7. år blev ophævet i foråret 1976 ved folketingets vedtagelse af lov om ændring af lov om vaccination mod kopper (lov nr. 242 af 12. maj 1976).

Endvidere påregnes aldersgrænsen for gratis vaccination mod polio nedsat fra 40 til 18 år.